

Η Θεία και η ανθρώπινη αγάπη μέσα από το Άσμα Ασμάτων

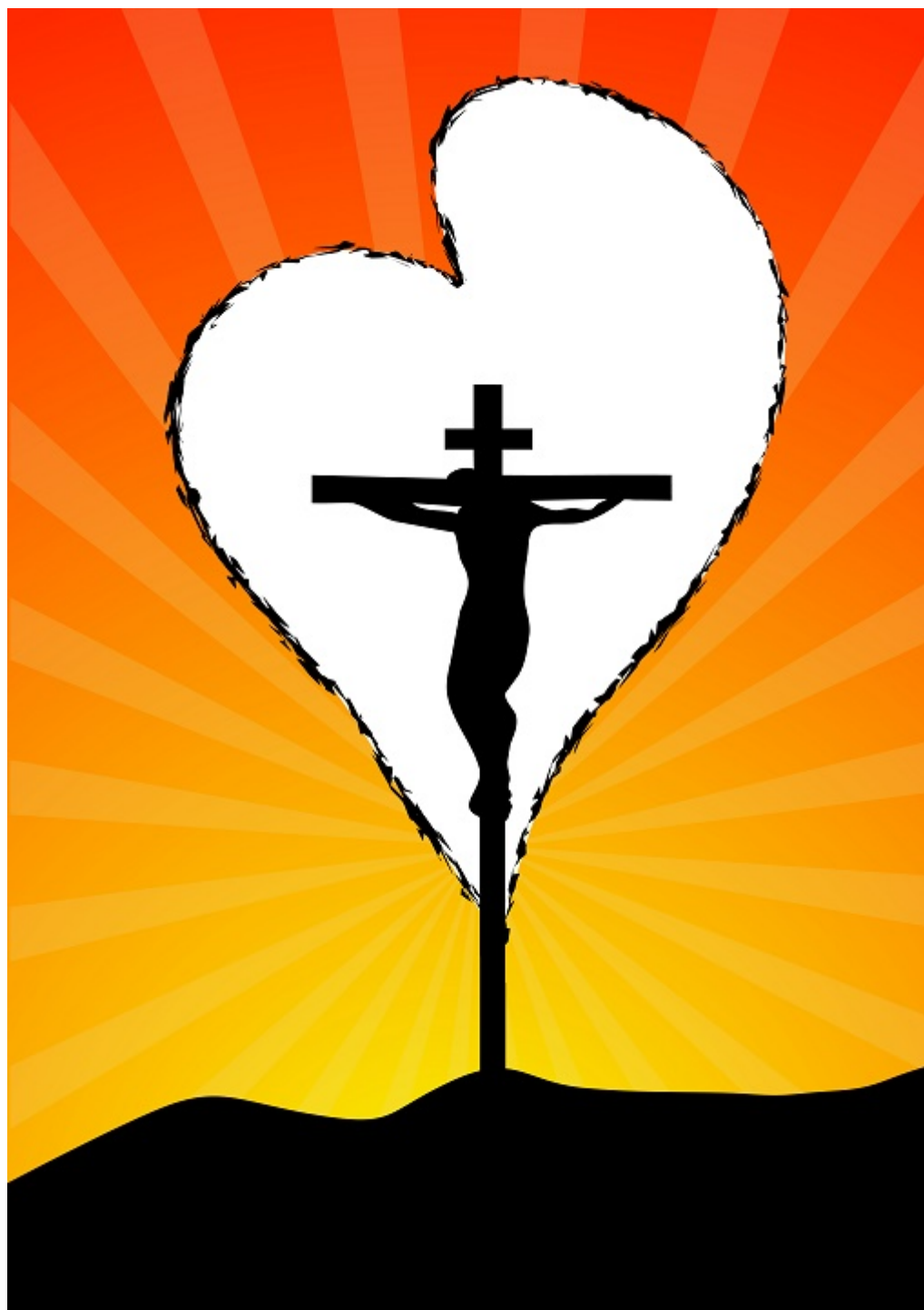
/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](http://www.pemptousia.gr/?p=95879)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://www.pemptousia.gr/?p=95879>]

Διαβάζοντας το Άσμα, στο φως της εκκλησιαστικής Παράδοσης και της εμπειρίας των αγίων Πατέρων, μπορούμε να πούμε στον εαυτό μας: Είναι ολοφάνερο πως ο Κύριος ημών Ιησούς μάς αγαπά έτσι, εμάς, που είμαστε το Σώμα του, τα μέλη της Αγίας Συζύγου του, και ο καθένας μας έχει κληθεί να τον αγαπά κι αυτός έτσι, με μια αγάπη μοναδική.

Οι «χριστιανοί σύζυγοι» που έχουν σφραγίσει την αγάπη τους με τη σφραγίδα του Χριστού, μπορούν να ανακαλύψουν και να βιώσουν αυτή την οικειότητα με τον Χριστό μέσω του μυστηρίου της συζυγικής αγάπης: «οι άνδρες αγαπάτε τας γυναίκας εαυτών, καθώς και ο Χριστός ηγάπησε την εκκλησίαν... το μυστήριον τούτο μέγα εστίν» (*Εφες*, 5, 25, 32). Η αποστολική αυτή ρήση μάς φανερώνει όλο το μεγαλείο του χριστιανικού γάμου, και πόσο πιο κοντινός είναι στο μοναστικό ιδεώδες από την απλώς ανθρώπινη αντίληψη της συζυγικής ένωσης.

Όμως ο μοναχός, καθώς έλεγε και ο πατήρ Παΐσιος από το Άγιον Όρος, είναι «αυτός που προτίμησε τις πνευματικές απ' όλες τις εγκόσμιες ηδονές», και που κατάλαβε ότι η αγάπη του Χριστού αρκούσε για να γεμίσει η καρδιά του.

Λίγο να νιώσουμε το πόσο ο Χριστός μάς αγαπά, και το πόσο περιμένει τη δική μας αγάπη, κι αμέσως μια τέτοιου είδους αγάπη μπορεί να γεμίσει τη ζωή μας. Εκείνος δεν ικανοποιείται παρά μόνο με ένα ολοκληρωτικό δόσιμο, αποκλειστικό, που περιλαμβάνει ακόμα και το δόσιμο της ίδιας της ζωής. Να τι σημαίνει το τέλος του Άσματος, όπου η παθιασμένη τραχύτητα έρχεται σε αντίθεση με την

ειδυλλιακή γαλήνη των διαλόγων που προηγούνται, μόνο και μόνο για να φανερώσει τη δυνατή φλόγα που τους εμψύχωνε απόκρυφα: «Ότι κραταιά ως θάνατος αγάπη, σκληρός ως άδης ζήλος» (Άσμ. Άσμ, 8,6),

Όπως η αγάπη του Χριστού βρήκε την υπέρτατη έκφρασή της στο σταυρικό του θάνατο, έτσι και η αγάπη μας για κείνον βρίσκει την τελειότερη έκφρασή της στο μαρτύριο, ή τουλάχιστον στην πλήρη αποδοχή του πόνου και του θανάτου, κατά την ώρα και τον τρόπο που ο Θεός έχει ορίσει.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο, οι άγιοι Πατέρες μάς δίδαξαν ότι «αυτός που αγαπά τον Θεό μετέχει στον Χριστό με όλες του τις πράξεις, δηλαδή βάζει σε κάθε τι που κάνει λίγο μαρτύριο» (ρήσεις των πατέρων της ερήμου). Με αυτή την έννοια, που δεν έχει τίποτε το «ντολοριστικό», τον Θεό τον υπηρετείς καλύτερα μόνο μέσω του πόνου (Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, αναφορά του Αγ. Γρηγορίου του Παλαμά). Η αποδοχή του πόνου, η συγκατάθεσή μας σ' αυτόν, γίνεται η έκφραση της απόλυτης εσωτερικής γύμνωσης. Όπως το «μυστήριο» του ολοκληρωτικού δοσίματος του εαυτού μας, στον έρωτα. Έλεγε κάποιος από τους Πατέρες: «Η αρρώστια, αν γίνει δεκτή με υπομονή και ευχαριστίες, αποκτά το ίδιο φωτοστέφανο με το μαρτύριο.»

Στον επερχόμενο κόσμο, όταν ο θάνατος θα νικηθεί οριστικά, το ολοκληρωτικό τούτο δόσιμο του εαυτού μας μέσα στην αγάπη θα πραγματοποιηθεί με τη μεταμόρφωση όλης της ύπαρξης, του σώματος και της ψυχής μας, από τη θεϊκή δόξα, πέρα απ' τον πόνο και το θάνατο. Με αυτή την έννοια, ο ίδιος ο Χριστός, μέσα στη δόξα της Ανάστασης, βρίσκεται σε μία εξίσου «Ουσιαστική» κατάσταση όσο και πάνω στο σταυρό. Όμως, στην τωρινή μας εγκόσμια κατάσταση, η νίκη του Χριστού πάνω στον πόνο και το θάνατο, συνέπειες της αμαρτίας, του εκούσιου αποχωρισμού από τον Θεό, φανερώνεται και επιβεβαιώνεται όχι με την απάλειψή τους αλλά με τη μεταμόρφωσή τους σε ενδείξεις υπέρτατης αγάπης, με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και τη συναίνεση της δικής μας ελευθερίας. Ο χαρούμενος ζήλος των μαρτύρων, η ζέση τους να χύσουν το αίμα τους για τον Χριστό, είναι η περίτρανη απόδειξή της.

Το Άσμα Ασμάτων είναι ένα ποίημα εμπνευσμένο από το Άγιο Πνεύμα, ένα ποτό που μπορούν να το γευτούν μόνον εκείνοι που έχουν μνηθεί στην αγάπη του Χριστού: «φάγετε, πλησίοι, και πείτε και μεθύσθητε. αδελφοί...» (Άσμ. Άσμ. 5, 1). «Τα άγια τοις αγίοις»! Ας σεβαστούμε το μυστήριο του. Μην ψάχνουμε να τα καταλάβουμε, να τα εξηγήσουμε όλα. Ένας υπερβολικά επεξηγηματικός σχολιασμός του θα κινδύνευε να το αποσιλώσει από τη θεοβλητική του δύναμη, υποβιβάζοντας το σε μια ψυχρή αλληγορία. Είθε το Άγιο Πνεύμα να δώσει να δοκιμάσουμε κι εμείς αυτό που έλεγε ένας γέροντας μοναχός του Αγίου Όρους: «Όταν διαβάζω το Άσμα

Ασμάτων, το μυαλό μου δεν καταλαβαίνει πάντα το νόημα κάθε φράσης, η καρδιά μου, όμως, φλογίζεται όπως η καρδιά του Λουκά και του Κλεόπα όταν ο Κύριος τους εξηγούσε τις Γραφές, στο δρόμο προς τους Εμμαούς».

πηγή: Αρχιμ. Πλακίδα Ντεσέιγ, «2000 Χρόνια μετά», εκδ. Ακρίτας, σ. 353-359